

osobní zprávy

MUDr. JAROSLAV BERAN, CSc. OPUSTIL NAŠE ŘADY

(3. 10. 1925 – 21. 1. 2008)

Začátkem tohoto roku zastihla naši radiologickou obec smutná zpráva o skonu dalšího z generace budovatelů oboru, emeritního primáře radiodiagnostického oddělení Krajské nemocnice v Liberci, čestného člena České radiologické společnosti (a netoliko ji), milého přítele „Jardy“ Berana. Skončila tak životní pouť člověka, těšícího se obecně ústě a respektu z vykonaného díla, již za svého života. Jeho životní dílo jsme oceňovali všichni – jeho upřímnému přátelství jsme se těšili mnozí.

Biografická data s hlavními údaji o etapách jeho života, dosažených výsledcích a závažnosti přínosů jsme podrobněji uvedli ve zdravotní k jeho osmdesátinám (Čes Radiol 2005; 59: 364–365). Jsou, bohužel, i daty závěrečnými, poněvadž se již nenaplnilo naše tehdejší přání jubilantovi, aby dále užíval zdravého a aktivního života v pohodě. Vážnému zdravotnímu problému čelil se svou obvyklou odhodlaností, byť s vědomím, že podstupuje nerovný boj, jehož výsledek je nám všem osudově zakódován. Přítele Jaroslava chovají v mysli všichni jeho současníci jako dynamikou kypícího člověka, života znalého a život milujícího, který nezůstal nic dlužen rodině, okolí, svému oboru a naší společnosti. Zůstal věren kraji, v němž celoživotně působil, a nadále zůstane vzorem toho, co dokáže cílevědomý a talentovaný člověk na významném pracovišti i mimo „centrum“. Jeho výkony budily s ohledem na tehdejší politické a ekonomické poměry vždy uznání. Jeho odborné přínosy nejen na poli diagnostiky pohybového ústrojí, ale v radiodiagnostice jako celku, byly příkladem toho, že i za ztížených podmínek rozhoduje dalekosáhle cílevědomá píle, vzdělání a schopnosti. Jaroslav nikdy nešetřil sám sebe v pracovním nasazení. V živé paměti je ještě jeho aktivita ve

výborech Československé a České radiologické společnosti, v nichž tradičně vedl osteologickou sekci. Dobře pamatuji na jím vedené semináře na půdě radiologické kliniky FVL UK v Praze, v letech 70. a 80. minulého století, kdy pro nás bylo krajně obtížné získávání moderních poznatků ve světě. Z Liberce přivážel obětavě balíky snímků „ad demonstrandum“ s bystrými komentáři a svými zkušenostmi. Byl důsledně dbalý Hippokratovy přísahy, požadující sdílení vlastních a nových zkušeností ostatním. Předčil tak mnohá „akademická“ pracoviště.

V Liberci vybudoval primář Beran pracoviště uznávané odborné kvality, k němuž rádi tíhli k zaškolení a poučení mladí i starší lékaři oboru. Míval u nás nejvíce kmenových „dvojjatovaných“ radiodiagnostiků. Založil i tradici „Libereckých osteologických dnů“, které až do penzionování vedl. Měl mimořádné zásluhy o činnosti Spolku lékařů ČLS JEP v Liberci, pracoval v řadě odborných společností, především revmatologicky zaměřených a byl za to po zásluze odměněn jejich čestným členstvím. Nejvíce ho ale těšilo nevyřčené ocenění, které napoví hodně i nezasvěceným: pravidelné kontakty i s bývalými žáky a spolupracovníky, kteří se vždy těšili na každoroční shledání a přátelské posezení v Liberci; třeba i po desetiletích po svém odchodu z něho na různá jiná pracoviště.

V kolegovi Beranovi nám odešla do historie oboru jedna z vynikajících osobností, zasluhujících našeho vděku a úcty. Ani tato skromná posmrtná vzpomínka nemůže odborně – natož lidsky – plně vyjádřit náš zármutek nad jeho ztrátou.

prof. MUDr. Jaromír Kolář, DrSc.